

„Živý Boh: „Nezanedbajme takú veľkú milosť...“

Suspírium: „Nato sa ho anjel Hospodina druhý raz dotkol a povedal: „Vstaň a jedz, čaká ťa dlhá cesta.“ Vstal teda a najedol sa i napil a posilnený tým pokrmom putoval štyridsať dní a štyridsať nocí až na Boží vrch Horeb. Tam vošiel do jaskyne, kde prenocoval. Tu ho oslovil Hospodin: „Čo tu robíš, Eliáš?“ (IKr 19,5-7) Amen.

Pieseň: Žalm č. 35 1. verš: „Vzývam Ťa, Pane, pri mne buď...“

Pozdrav: „Keď som bol v bezpečí, povedal som si: „Nikdy sa nezachvejem.“ Hospodin, tvoja priazeň ma pozdvihla na pevný vrch. Zmocnil sa ma strach, keď si skryl svoju tvár. Hospodin, volám k tebe. Úpenlivo prosím svojho Pána o milosť:....“ (Ž 30,7-9) Amen.

Suma evanjelia: je zapísaná v Liste apoštola Pavla Rimanom v 8. kapitole od šiesteho po ôsmy verš takto: „Veď Kristus v určenom čase, keď sme boli ešte bezmocní, zomrel za bezbožných. Sotvakto totiž zomrie za spravodlivého, aj keď za dobrého sa azda niekto odhodlá zomrieť. No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.“ (R 8,6-8) Amen.

Pieseň: Žalm č. 35. 4-7. verše: „Kto sa Ti, Bože, vyrovná,...“

Vzdych: „Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista.“ (IIK 1,2) Amen.

Lekcia: List Židom 10. kapitola 19-31. veršov: *„Bratia, keď teda máme smelú dôveru vojsť skrze Ježišovu krv do svätyne, po novej a živej ceste, ktorú nám otvoril cez oponu, čiže cez svoje telo, a keď máme veľkého kňaza nad Božím domom, pristúpme s úprimným srdcom v plnej istote viery, so srdcom očisteným od zlého svedomia a s telom obmytým čistou vodou. Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo ten, čo nám dal prisľúbenia, je verný. Venujme pozornosť jeden druhému, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom. Neopúšťajme naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujme, a to tým väčšmi, čím väčšmi vidíte, že sa blíži Kristov deň. Veď ak dobrovoľne hrešíme po tom, čo sme prijali poznanie pravdy, niet už viac obety za hriechy, ale iba hrozné očakávanie súdu a žeravý oheň, ktorý strávi odporcov. Ak niekto poruší Mojžišov zákon, zomrie bez milosrdenstva na základe svedectva dvoch alebo troch svedkov. Uvážte, o čo horší trest si zaslúži ten, čo pošliape Božieho Syna, zneváži krv zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti. Veď poznáme toho, kto povedal: Mne patrí pomsta, ja sa*

odplatím. A ďalej: Pán bude súdiť svoj ľud. Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.“

Modlitba: Živý Bože, stojíme dnes pred Tebou. Syn Boží, Ježišu Kriste, Ty si nám otvoril novú a živú cestu. Duch milosti, dotkni sa dnes našich srdc. Daj, aby sme Tvoje Slovo nielen počuli, ale aby preniklo až tam, kde sa v nás rodí únava, pochybnosť, strach alebo odcudzenie. Daj nám odvahu uvažovať, pokoru počúvať a vieru zostať pri Tebe, láskavý a milostivý Pane náš. Hovor, Pane. Tvoj služobník počúva. Amen.

Pieseň: Chválospev č. 152: „Svätý Bože, hoc Teba húfy jasného neba, ...“

Vzdych: „Amen, amen, hovorím vám, že vy budete plakať a nariekať, ale svet sa bude radovať. Vy budete zarmútení, ale váš zármutok sa premení na radosť.“ (Jn 16,20) Amen.

Biblický text: List Židom 10. kapitola 29. verš: „*Uvážte, o čo horší trest si zaslúži ten, čo pošliape Božieho Syna, zneváži krv zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti.*“

Milí bratia a milé sestry,

vďakyvzdanie prinášajúce kresťanské zhromaždenie v Pánu Ježišovi!

Dnešné Slovo Božie pred nás kladie obrovskú výzvu k vytrvalosti a k viere. A možno práve preto je dnešné slovo také blízke nášmu životu. Pretože aj my máme svoje výzvy, svoje lomy, svoje zlomky a svoje zápasy. Máme chvíle, keď je naša viera pevná, ale aj chvíle, keď sa v nás všetko chveje. Máme svoje otázky, svoje sklamanie, svoje obavy. A práve do takéhoto života zaznieva dnešné slovo. Ale všimnime si, **z čoho autor Listu Židom vychádza.** Nevychádza z toho, aký krásny a pohodlný má byť život kresťana. Nevychádza z toho, že veriaci človek nebude mať problémy. Vychádza zo základu. Z podstaty. Z toho, čo Boh už urobil. **Máme Krista.** Máme svojho Pána. Máme Ním otvorenú **novú a živú cestu.** A táto cesta nie je iba cesta, ktorú nám Kristus ukázal. **On sám je cesta.** On je pravda. On je život. (viď. Jn 14,6) Máme spásu. Máme odpustenie hriechov. Máme Veľkňaza, Ktorý sa za nás obetoval. Jeho služba bola potrebná. Jeho smrť bola potrebná. Jeho krv bola vyliata. A skrze Krista máme prístup k živému Bohu. To je základ.

A práve z tohto základu nás autor povzbudzuje: „**Pristupujme teda s úprimným srdcom v plnosti viery...**“ „**Držme sa neochvejne nádeje...**“ „**Dbajme jeden o druhého, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom.**“ Je to výzva k viere. Je to výzva k vytrvalosti. Je to výzva k spoločenstvu. **A predsa...** A predsa toto veľké povzbudenie nás nie vždy vedie k živej a jasnej nádeji. A predsa nás nie vždy vedie do lona cirkvi. A predsa nás nie vždy posilňuje v spoločenstve bratov a sestier. Niekedy slabneme. Niekedy sa unavíme. Niekedy sme sklamaní. Niekedy začneme viac vidieť chyby druhých ako vlastnú zodpovednosť. Viac očakávame a menej dávame. Viac vidíme, čo nám chýba, a menej si všímame, čo sme dostali. A možno si vtedy začneme hovoriť: **Nemá to zmysel. Už nevládzem. Odídem.** Sväté Písmo pozná takéto chvíle. Prorok Eliáš, veľký Boží prorok, zoslabol a povedal: „Dost už.“ (viď. IKr 19) Prorok Jeremiáš sa cítil príliš mladý a nedostatočný. (viď. Jer 1) Aj tí, ktorých si Boh povolal, poznali slabosť. Preto sa dnes na nikoho nechceme pozeráť zhora. Ani na človeka, ktorý odišiel. Ani na človeka, ktorý zápasí. Ani na človeka, ktorý je unavený. Živé a účinné Slovo Božie nás totiž nechce postaviť nad druhých. Chce nás postaviť **pred Boha**. A položiť nám otázku: **Kde som ja? Sú situácie, keď sa človek začne vzdávať.** Vieme, že mnohí ľudia odchádzali z cirkevných spoločenstiev už od prvopočiatku. Neidealizujme si prvotnú cirkev. Ani tam nebolo všetko jednoduché. Aj tam boli sklamania. Aj tam boli konflikty. Aj tam boli ľudia, ktorí zoslabli vo viere. Niektorí boli zarmútení. Niektorí zmalomyselneli. Niektorí začali pochybovať. A niektorí odišli. Ale dnešný biblický text hovorí o niečom ešte hlbšom. Hovorí o človeku, ktorý sa od Krista **vedome odvracia**. Nie o človeku, ktorý padol a chce vstať. Nie o človeku, ktorý plače nad svojou slabosťou. Nie o človeku, ktorý hľadá cestu späť. Hovorí o človeku, ktorý začne to, čo mu Boh dal, **vedome odmietať a znevažovať**. A preto je 29. verš taký vážny. Autor listu Židom hovorí: „**O čo horšieho trestu myslíte, že bude hoden ten, kto pošliapal Božieho Syna, znevážil krv zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupil Ducha milosti?**“ Bratia a

sestry, skúsme na chvíľu zostať pri týchto slovách. Nie preto, aby sme sa báli. Ale aby sme **uvažovali**. Čo znamená pošliapať Božieho Syna? Čo znamená znevážiť krv zmluvy? Čo znamená potupiť Ducha milosti? Autor začína Mojžišovým zákonom. Za priestupok proti Zákonom boli potrební dvaja alebo traja svedkovia a človek, ktorý vedome zotrval v hriechu, bol podľa Zákona mimo spoločenstva. Ale autor hovorí: Ak bolo vážne odmietnuť Slovo Božie vtedy, **o čo vážnejšie je odmietnuť Krista, keď už poznáme jeho milosť?** Pretože teraz máme viac. Boh nám dal svojho Syna. Kristus zomrel za nás. Jeho krv bola vyliata za naše posvätenie. Duch Svätý nám zvestuje milosť. A pred nami je nová a živá cesta. Preto je odmietnutie Krista také vážne. A teraz sa na chvíľu zastavme. Aké vážne slová: „**Pošliapať Božieho Syna.**“ „**Znevážiť krv zmluvy.**“ „**Potupiť Ducha milosti.**“ Bratia a sestry, nie je to: „**Padol som.**“ Nie je to: „**Som slabý.**“ Nie je to: „**Nevládzem.**“ Nie je to ani: „**Neviem, čo ďalej.**“ Človek môže padnúť a predsa túžiť po Kristovi. Môže pochybovať a predsa hľadať. Môže byť unavený a predsa sa modliť. Môže plakať a predsa zostať pri Bohu. Ale tieto slová hovoria o vedomom odmietnutí. O srdci, ktoré začne hovoriť: „**To, čo Kristus urobil, pre mňa nemá cenu.**“ „**Jeho krv nepotrebujem.**“ „**Jeho milosť nepotrebujem.**“ „**Jeho cesta nie je moja cesta.**“ A práve pred tým nás dnes Slovo Božie varuje. Nie preto, aby nás od Krista odohnalo. Ale práve naopak. **Aby nás pri ňom zachovalo.** Kristova krv nebola vyliata na pošliapanie. Bola vyliata **na naše posvätenie.** To je veľký rozdiel. Človek, ktorý padne, ešte nemusí Krista odmietnuť. Človek, ktorý pochybuje, ešte nemusí Krista odmietnuť. Človek, ktorý je unavený, ešte nemusí Krista odmietnuť. Aj plač môže byť modlitbou. Aj otázka môže byť začiatkom hľadania. Aj slabosť môže byť miestom, kde sa človek znova oprie o Boha. Ale nebezpečenstvo nastáva vtedy, keď človek začne to, čo je sväté, považovať za bezcenné. Keď sa milosť stane samozrejmosťou. Keď sa Kristova obeť stane pre nás iba náboženskou myšlienkou. Keď sa kríž prestane dotýkať nášho srdca. Preto nás autor volá späť. K viere. K nádeji. Ku spoločenstvu. Ku

Kristovi. Možno si dnes kladieme otázku: **Prečo ľudia hovoria spoznanej milosti „nie“?** Prečo hovoria Kristovi kategoricky „nie“? Prečo ľudia odchádzajú? Niekedy preto, že boli zranení. Niekedy preto, že boli sklamaní ľuďmi. Niekedy preto, že neporozumeli tomu, čo sa im stalo. Niekedy preto, že sa ich srdce postupne ochladilo. A niekedy jednoducho preto, že človek chce ísť vlastnou cestou. Dnešný biblický text však nechce, aby sme teraz hľadali odpoveď u druhých. Chce, aby sme sa pozreli **do vlastného srdca**. Pretože človek môže byť v kostole a predsa sa vzdávať. Môže sedieť medzi bratmi a sestrami a predsa byť srdcom ďaleko. Môže hovoriť o Kristovi a pritom postupne strácať vzťah ku Kristovi. A preto sa musíme pýtať: **Kde som ja?** Bratia a sestry, možno jedným z najväčších nebezpečenstiev viery je, keď sa nám Božia milosť stane samozrejmosťou. Neberme spásu na ľahkú váhu. Neberme odpustenie hriechov ako samozrejmosť. Neberme Kristovu krv ako samozrejmosť. Neberme spoločenstvo bratov a sestier ako samozrejmosť. **Nič z toho nie je samozrejmé.** To, že dnes môžeme stáť pred Bohom, nie je naša zásluha. Je to milosť. To, že môžeme začať znova, nie je naša sila. Je to milosť. To, že sa môžeme vrátiť, nie je naša dokonalosť. Je to milosť. A práve preto si ju nesmieme prestať vážiť. Dnes máme radi súkromie. Aj vo viere. Chceme mať vieru, do ktorej nám nikto nebude hovoriť. Vieru, ktorá nás nebude príliš stáť. Vieru, ktorú si môžeme zariadiť podľa seba. Chceme mať nádej. Chceme mať lásku. Chceme mať pokoj. Ale možno nechceme vždy niesť kríž. Možno chceme patriť Kristovi, ale nechceme patriť jeho telu – cirkvi. Radi si kupujeme vo vlaku lístok na prvú triedu, a to ešte aj v smere jazdy. Máme tam pokoj. Súkromie. Nikto nás neruší. Nikto nás nekontroluje. Máme svoje miesto. Ale môžeme sa spýtať: **Kto nám ten lístok umožnil kúpiť?** Kto nám dal prostriedky? Kto nám dal zdravie? Kto nám dal prácu? Kto nám dal život? A potom si niekedy myslíme, že aj viera je naše vlastníctvo. Že si môžeme vybrať iba to, čo nám vyhovuje. Ale kresťanská viera nie je súkromné vlastníctvo. Kristus nás pozýva na **novú a živú cestu**. A tá cesta

vedie k Nemu a jedine cez Neho. Ale vedie aj k bratom a sestrám. Mať nádej, keď sa všetko darí, je krásne. Ale čo vtedy, keď prídu skúšky? Čo vtedy, keď príde choroba? Beznádej? Osamelosť? Súženie? Čo vtedy, keď ničomu nerozumieme? Čo vtedy, keď sa modlíme a odpoveď neprichádza? **Zostať so živým Bohom aj vtedy – to je viera.** V chorobe žiť so živým Bohom – to je vytrvalosť. V osamelosti žiť so živým Bohom – to je vytrvalosť. V sklamaní zostať pri živom Bohu – to je vytrvalosť. Keď nás ľudia sklamú a my predsa neopustíme Krista – to je vytrvalosť. Možno práve sem patrí aj Ježišova otázka z Getsemane: „**Nemohli ste bdieť ani jednu hodinu so mnou? (Mt 26,40-41)**“ Nie je to otázka iba pre učeníkov. Je to otázka aj pre nás. **Zostávam s Kristom?** A napokon nás autor privádza k Bohu. Nie k myšlienke o Bohu. Nie k predstave o Bohu. Ale k **živému Bohu.** Živý Boh hovorí. Živý Boh koná. Živý Boh zachraňuje. Živý Boh odpúšťa. Živý Boh posväcuje. A živý Boh aj súdi. Preto autor hovorí: „**Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.**“ Je to jedna z najvážnejších viet tejto kapitoly. Ale všimnime si: Nie je povedaná preto, aby sme odišli zo zhromaždenia v zúfalstve. Je povedaná preto, aby sme sa **zastavili.** Aby sme uvažovali. Aby sme si uvedomili, čo nám Boh dal. Aby sme nezľahčovali milosť. Aby sme nezabudli, Komu patríme. Bratia a sestry, kým počujeme toto slovo, ešte je možnosť. Ešte je čas. Ešte môžeme prísť ku Kristovi. Ešte môžeme vyznať svoju slabosť. Ešte môžeme povedať: „**Pane, nechcem od Teba odísť.**“ Možno som unavený. Možno som sklamaná. Možno som zranený. Možno som sa vzdialila. Ale nechcem pošliapať Tvoju milosť. Chcem zostať. Chcem sa vrátiť. Chcem znova kráčať po novej a živej ceste. A preto dnešné slovo môžeme zhrnúť do jedného slova: **Uvážte.** Uvážte, kde patríte. Uvážte, ako žijete. Uvážte, čo sa deje vo vašom srdci. Uvážte, či ešte zostávate v nádeji. Uvážte, či ešte hľadáte bratov a sestry. Uvážte, či sa Vaša viera nestala iba súkromnou vecou. Uvážte, či je pre Vás Kristova krv stále svätá. Uvážte, či ešte počúvate Ducha milosti. Ale predovšetkým: **Uvážte, čo všetko pre Vás urobil Kristus.** Jeho služba bola potrebná. Jeho smrť bola potrebná. Jeho krv

bola vyliata. Jeho cesta bola otvorená. Jeho zasľúbenie platí a Jeho milosť nás dnes ešte stále volá. Bratia a sestry, máme svoje lomy. Svoje zlomky. Svoje slabosti. Svoje zápasy. Ale dnešné slovo nás nechce nechať pozerať iba na seba. Chce, aby sme sa pozreli **na Krista**. Máme Krista. Máme novú a živú cestu. Máme Veľkňaza. Máme odpustenie. Máme spásu. Máme milosť. A máme **živého Boha**. Preto nezľahčujme to, čo sme dostali. Neznevážme milosť. Nepošliapme krv zmluvy. Nepotupujme Ducha milosti. Ale držíme sa nádeje. Držíme sa Krista. Držíme sa jeden druhého. A keď príde skúška, zostaňme. Keď príde choroba, zotrvajme. Keď príde osamelosť, zostaňme. Keď príde sklamanie, zotrvajme. Keď nebudeme rozumieť, zostaňme. Pretože ten, ktorého sa držíme, nie je mŕtvy. **Je živý**. A živý Boh je ten, Ktorý nás zachraňuje, Ktorý nás napomína, Ktorý nás posväcuje a Ktorý nás volá späť k sebe. Preto dnes neodchádzajme s otázkou: „**Koľkí už odišli?**“ Odídme s otázkou: „**Kde som ja?**“ A potom ešte s jednou: „**Zostávam s Kristom?**“ Bratia a sestry, **uvážme**. Amen.

Modlitba: Živý Bože, ďakujeme Ti, že nás nenechávaš samých. Ďakujeme Ti za Ježiša Krista, za Jeho krv, za Jeho obeť a za novú a živú cestu, ktorú nám otvoril. Ďakujeme Ti za Ducha milosti, ktorý nás volá späť k Tebe. Prosíme Ťa za všetkých, ktorí dnes zápasia vo viere na celom svete, na celom Slovensku. Za unavených, aby nezmalomyselneli. Za chorých, aby v utrpení neostali sami. Za osamelých, aby našli spoločenstvo a blízkosť u Teba a s Tebou. Za zranených, aby ich bolesť neodviedla od Teba, jediný Liečiteľ. Za tých, ktorí sa vzdávajú, aby ešte počuli Tvoj hlas. A za tých, ktorí odišli, aby našli cestu späť. Ty vieš urobiť ich „čelom vzad“. Tvoj povel nech jasne hmatajú, cítia vo vnútri. Prosíme Ťa aj za naše cirkevné spoločenstvá. Daj nám viac lásky než kritiky, viac služby než očakávania, viac vernosti než pohodlia. Nauč nás nie byť jedni druhých a povzbudzovať sa k láske a dobrým skutkom. A keď raz nebudeme rozumieť, daj nám zostať iba s Tebou. Keď zoslabneme, daj nám zotrvať pri Tebe. Keď príde skúška, daj nám prejsť i ohňom, i vodou, Zostať pri nás, drahý Kriste. Zostať našou nádejou. Zostať Tvojou milosťou s nami. A keď dnes odídeme od Tvojho Slova, nedovoľ, aby sme zabudli na jedinou otázku: „Kde som ja pred Tebou, živý Bože?“ Nech je naša odpoveď jednoduchá: „Živý Bože môj, zostávam s mojim Kristom v plnosti Ducha milosti naveky vekov.“ Amen.

Modlitba Pánova

Ofera: „Hospodin, chválím Ťa, lebo si ma zachránil.“ (Ž 30,2a)

Požehnanie: „Kto je Boh ako ty, ktorý odpúšťa viny, ktorý prehliada priestupky zvyšku svojho dedičstva? Nezostáva navždy pri svojom hneve, lebo v tom má záľubu, že udeľuje milosť.“ (Mich 7,18) Amen.

Pieseň: Chválospev č. 609. 4-5. verše: „Chráň nás i dnes...”